

1874-08-10

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

H.C. Aggersborg, Gitte Høyen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Viborg

Omtalte personer:

Sofie Rønne

Hanne Westengaard

Arkivplacering:

Mappe 9 nr. 54

DOKUMENTINDHOLD

To kladder, den første er til H.C. Aggersborg, og handler om en tur ud til Hald, hvor Joakim Skovgaard fortæller om mødet med en hugorm.

Originalbrevet findes i Mappe 108 nr. 1. Kladden til Gitte Høyen handler om at loftet i Viborg Domkirke er færdigt samt at vejret er for dårligt til at male udenfor.

TRANSSKRIFTION

Mandag 10 Aug 1874.

Kjære Onkel Kristian!

Tusin Tak [Overstreget:skal] for dit brev, det glædede mig, for jeg havde rigtig nok ikke ventet svar på de par linier. Der er rigtig nok gået en god stund siden så du trode vel jeg havde glemt dig, men jeg har ikke rigtig havt noget at skrive om, men i dag var jeg en tur i Hald som jeg kal fortælle dig. Da jeg vognede om morgnen så jeg til min forbavselse at det næsten var klart vejr, for i den sidste tid har det næsten stadig været gråt vejr, så jeg [kan slet ikke komme ud, men] må nøjes med at male i en forresten meget [Overstreget:mall] malerisk have her i byen. Jeg stod da op, drak te og gik ud at se på vejret, vinden havde vent sig, den var syd øst, jeg besluttede derfor at gå til Hald, gik hjem, lavede mig til, og travede afsted med min malerkasse,

●2●

Jeg valgte den side [af søen] som er lige over for lejren og Gaarden, og gik der en rum tid for at finde [Overstreget:et] en eller anden ting at male, plukkede nu og da et blåber, og frydede mig over at vejret endnu holdt sig godt. Men aller bedst som jeg gik forbi en stor myretue [nesten] helt nede ved [vandet] mellem frodige blomster og lang lyng, så jeg en huggorm langsomt glide [hen til][Overstreget:ind i] sit hul. Haha tænkte jeg, listede mig skynsomst tilbage snittede ming in en fart en kep [Overstreget: som m] med en kløft i enden, og sneg mig langsomt hen mod hullet, den lå endnu halvt ude, men da jeg støtte efter den krøb den ind. Jeg gik da hen og at begynde at male, jeg havde nemlig endelig fundet et padsende motiv; en stub hel overgroet af frodige planter, kun et par tørre grene var tilbage, ude i vandet. Selve vandet [Overstreget:behan] turde jeg ikke binde an med, men angav det kun gaske let, og begynde så at udføre [Overstreget:det] grenene, men da

●3●

jeg havde siddet mig træt, syntes jeg det var padsende at se lidt til huggormen, hvorfor jeg gik oven om den skrendt jeg sad ved,[Overstreget:se] stuppen var nemlig ved foden af en sådan, men da

jeg var gået et par skridt, så jeg ned, og lidt foran mig lå der nok en huggorm, jeg lagde forsigtig malerkassen, men ak den vågnede og smuttede væk, [vel stødte] jeg efter den, men væk var den. Da jeg imidlertid kom hen til det gamle sted, så jeg atter den første rad, og var nu heldigere, idet jeg ramte den på halen da den vilde smutte bort, den sled og væsede, men forgæves, krøb ud af hullet og bugtede sig fælt, jeg trykkede til så stærkt jeg kunde, men endelig slap raden [dog] ind i et andet hul, for jeg turde ikke flytte stokken [overstreget: hvori mo] længere ud mod hovedet, da den så [overstreget: godt] blev fri, og hvor den var hold den kun dyret uden at jeg kunde gøre den noget. Da den var borte/gik jeg [straks hen og skar] hvorfor jeg gik ned at male lidt endnu, [medens jeg sad fløj der tre vild ænder op,] og derefter tog jeg mig et bad i søen, men skøndt denne er klarere en Viborg sø, mærkede man dog den er færsk. Jeg pakkede da sammen, skar mig en kep endnu for at kunde spadsere op af ormen skridt for skridt, vis det skulde blive fornødent som sidst, men jeg var

●4●

ikke rap nok da jeg kom, der hvor, den slap ind. Da [jeg] gik [Overstreget: nu] hjem [så jeg endnu en gang Til ormereden, men den var tom] [og jeg skynte mig nu] da det trak op med regn. Jeg traf på vejen, en bondekarl som også skulde til Viborg, og da vi fulgtes ad, måtte jeg diske op med alt muligt, især om Kjøbenhavn husleje og maleri. Da han hørte jeg malte billeder, fortalte han mig at han havde set nogle det var vidst i Randers, der var så nydelige, til en snes skilling stykket. Da jeg kom hjem drak jeg the og nu sidder jeg her og skriver, og vil nu slutte med ønsket om at i alle må have det godt.

Lev vel og hils alle, din hengivne

Joakim

Viborg 14 Aug 1874

Kjære Fru Højen!

[overstreget: Nu kan jeg fortælle dem at loftet er færdigt, og endevægene i Langskibet som skulde [overstreget: mal] dekoreres en smule med kalkfarve, ere også færdige, så jeg synes det er gået rask, da [de ændre] vi allerede]

Ja de ved det måske allerede, men hvis de ikke ved det, kan jeg [sigel][overstreget: fortællede] dem, at loftet er færdig ja var det allerede sidst i Juli, så nu går jeg og småmaler for mig selv. Desværre har vi så dårligt vejr, når det ikke regner så blæser det, [overstreget: så jeg] og det [får][overstreget: kan] nu enda [være][overstreget: gå], men her er då langt at gå i reglen, og ingen læ, så når jeg bliver færdig med det lidt jeg har begyndt på antager jeg jeg rejser hjem. Jeg går af og til ind i

Domkirken at se på loftet |i langskibet| som jeg synes er rigtig kønt,
endevægene ere og så malte, men dem kom der ikke meget på, de se
omtrent sådan ud, og blive male med kalkfarve. O Nu begynder
tyttebærene at modnes, og dem er her da en del af, hvorimod her kun er få
blåbær, så jeg har ikke fået ret mange da andre er kommet mig i forkjøbet,
hvad her derimod er en del af det er huggorme, jeg har da allerede sit fire,
og slået en ihjel.

Ellers går dagene temlig ens herovre, jeg besøger af og
|til Svanes, og har også været hos Hr. Lund og Hr. Stork. Nu vil jeg slutte
med at bede dem ikke forsmå denne lille tegning af Domkirken, og hilse
Frøken wenstergård]. Deres hengivne Joakim Skovgaard

Mandag 10 Aug 1894.

Kjære Onkel Kristian!

Thygein Take skal for dit brev,
det glædede mig, for jeg havde
- rigtig nok ikke ventet ~~at~~ på de par linier,
- der er rigtig nok gået en god stund siden
- så du troede jeg havde glemt dig, men jeg har
- ikke rigtig haft noget at skrive om, ~~men~~
- i dag var jeg en tur i tåld som jeg kalder fortælle
- dig. Da jeg rogede om morgnen så jeg til min
forbavselse at det næsten var klart vejr, for
- i den sidste tid har det næsten stadig været
- gråt og regn, ^{kan slet ikke komme ud, men} så jeg ma' nøjsomt at male i
- en forresten meget ~~meget~~ malerisk have her i
- byen. Jeg stod da op, drak te og gik ud at
- stå på vejret, vinden havde rent sig, den
- var syd øst, jeg besluttede derfor at gå til
- tåld, og gik hjem, laenke mig til, og travede
af sted med min malerkasse,

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 9 Nr. 64

Jeg mægtte den ^{af siden} ~~den~~ som er lige over for Lejren.
 og Gaarden, og gik der en rum tid for at
 finde et en eller anden ting at male, pludselig
 nu og da et blåt, og fyndte mig over at
 nynt indene holdt sig godt. Men ^{altså} ~~allor~~ bedst
 som jeg gik forbi en stor myrtenes helt nede
 ved ^{med} ~~med~~ nogle fine frøiske blomster og lang lys, så
 jeg en haggern langt om lidt ^{helt} ~~helt~~ et hul.
 Pludselig tog jeg, list de mig skyggenet tilbage.
 Mitte mig i en fort en lige ~~der~~ ~~no~~ anden
 kelt i enden, og ~~shag~~ ^{og} mig langt hen
 med hullet, ^{der} ~~der~~ indene ~~holdt~~ ^{at}, men
 da jeg stille efter ^{den} ~~den~~ ^{ind} ~~ind~~. Jeg gik da
 hen og at begynde at male, jeg havde ^{meget} ~~meget~~ endelig
 fundet et passende motiv, en stak ^{hul} ~~hul~~ over godt
 af friske planter, hen et par tre grene var
 tilbage, ude i sandt. Lige rundt ~~helt~~ ^{helt} ^{der} ~~der~~
 Jeg ville finde ans med, men angav det ^{helt} ~~helt~~ ^{der} ~~der~~
 at, og begynde at et udfor ~~det~~ ^{der} ~~der~~ ^{grene} ~~grene~~, men de

jeg havde uddelt mig trost, syntes jeg det var nødvendigt
 at se lidt til huggormen, hvorfor jeg gik oven om
 den skovsti jeg sad ved, de stammer var nemlig
 med foran af en skidder, men da jeg var gået et
 par skridt, så jeg ned, og faldt oven mig li den
 nake en huggorm, jeg havde brugt mig meget, men
 men af den vigende og smuttede på sig, og den
 men var den. De sig, imidlertid kan hen
 til det gamle sted, så jeg atter den første mad,
 og naar nu helligere, det jeg tænkte den på holden
 da den de alle smukke bær, den aldrig vandre, men
 bogede, der af det hvide og hvide sig faldt,
 jeg troede det så det var det jeg havde, men endelig
 blev ved med at i et andet, for jeg tænkte ikke
 flytte stalden her med Congen ud ved hovedet,
 da den så det blev nok, og hvor den var, hold den
 den dyrt uden at jeg havde gjort, men jeg
 den var for det jeg havde, og den
 i Vilong og, men man dog den et første, jeg
 bekende da sammen, hvor mig en kop endnu
 for at kunne spænde op af min skuldre for mig,
 vis at skulder blive brændt smukt, men jeg var

